
SÜVEGES GERGŐ: APA-KÉP-ÍRÁS 125. – TÉPEM A HAJAM

(2010. január 14.)

Pedig amúgy is hullik. Ez nem is meglepő. Négy gyerek határozottan kopaszít. Már ha igaz az, hogy az aggodalom képes tarrá tenni a fejbőrt. Szerintem igaz.

– Láttad Marci fejét? – kérdezte szombat reggel a feleségem. – Melyik részére gondolsz?
– értetlenkedtem, majd hozzátettem: – A szeme, szája, orra, füle megvolt, amikor utoljára ránéztem... – Nem, hátul. Van egy kopasz foltja – mondta erre ő, mire én igazi struccpolitikusként annyit kérdeztem: – Nem csak elaludta a forgóját?

A szót persze tett követte; óvatosan, nehogy a Koma gyanút fogjon, mögéje kerültem (ez bizonyos sportágakban már két pont), szemrevételeztem. Hát, ha a forgó, akkor jó nagyra nőtt. És osztódással, lóugrásban szaporodik. Semmi kétség: tízforintosnyi körben kopasz a Legény feje búbja. (Személyiségi okokból a képen ez nem látszik, de két szép pasasfej azért igen...)

Feleségemmel egymásra néztünk. Gyerekkori hajhullás? Foltokban? Biztosan van ilyen is... De mégis mitől? Te jó ég. Ez nyilván valami betegségnek a tünete. Nem lehet más. De vajon minek? A tapasztalt aggódó persze rögtön kész a válasszal, egyszerre többel is. Most inkább nem mesélem el, milyen variációk jutottak először eszünkbe. Legyen elég annyi, hogy olyanok, amelyeket még egymásnak sem mertünk kimondani. Egy valamiben megegyeztünk: szép hétvégénk lesz, hiszen még legkevesebb két teljes napot kell arra várni, hogy az orvost megkérdezzük. Mindenesetre Marci különös bánásmódban részesült. Mint egy nagybeteghez illik. Hiszen kopasz a kobakja. Ő persze nem értette az egészséget, de azért boldogan fogadta, hogy csak neki is olvastunk mesét. Ha adnak, fogadd el... ezt már az ötévesek is pontosan tudják. Ötéves... Még csak ötéves...

Mindenesetre hétfőig maradt a jól bevált módszer: felcsaptunk alkalmi orvosnak. Google az ember legjobb barátja – tartja a mondás, elő tehát a keresővel.

Rossz ötlet volt. A weborvosok ugyanis efféle mondatokat írtak foltos hajhullás témakörében:

„A foltos kopaszodás oka gyakran korábban lezajlott fertőzés vagy gócfertőzés. Utóbbi feltétlenül ki kell vizsgálni ilyenkor (szájüreg, fogak, arcüregek, mandulák, felső légutak, esetleg epehólyag ill. nőgyógyászati vizsgálat – ha gyanú merül fel góc lehetőségére).”

Értem, szóval nekilátunk Marcival orvostól orvosig vándorolni ahelyett, hogy az óvodában játszhatna szegény ágrólszakadt. Fogorvos? De hiszen még csak tejfogai vannak... lehetnek gócosak a tejfogak? Inkább lenne kócos, mint gócos... Tovább. Mandula? Egyet már kivettek neki; lehet, hogy visszánőtt? Na ne... Légutak? Szokott köhögni, igen. De ez már mindjárt azt jelenti? Tovább. Epehólyag? Egyre jobb. Az ugye nem fáj? Még szerencse, hogy nőgyógyászati ügy nem lehet. Sovány vigasz... Mégis kedvem támad tépni a hajam...

Pláne, hogy az okokról mondják azt is: „Igen, okozhatja mandulagóc is. És még sok minden. Sajnos az ok sokszor ismeretlen marad.”

Na, ennél jobb hírt nem is mondhattak volna. Ha van egy kis szerencsénk, sosem tudjuk meg. Kiváló. És ne tépjem a hajam?

De hátra van még a végső döfés. Továbblapozgatva ugyanis ezt találtam: „A foltos hajhullás gyakran pszichés eredetű... Érdekes lehet felkeresni pszichológust is.”

Pszichés eredetű?! Ezt olvasva a szülő természetesen összeomlik. Mit rontottunk el? Nem szeretjük eléggé? Naná, hogy mi vagyunk az oka. Miért másért kopaszodna egy öt éves? Olvasom, és tépem a hajam...

És most, ahogy nézem... mintha Marci ma a szokottnál is fáradtabb lenne... nem volt tegnap ilyen levert... Reggeli után lefeküdt a kanapéra... azt mondja, álmos... Rajzolás közben is a karjára hajtja a fejét...

Ilyen gyors lenne a folyamat? De milyen folyamat? Mindenesetre hason fekszik, fejét oldalra billenti, és miközben intenzíven elkezdek kétségbeesni... kikerekedik a szemem, és... nem hiszem el! Marci a haját csavargatja és tépkedi. A haját! Ott, azon a helyen!

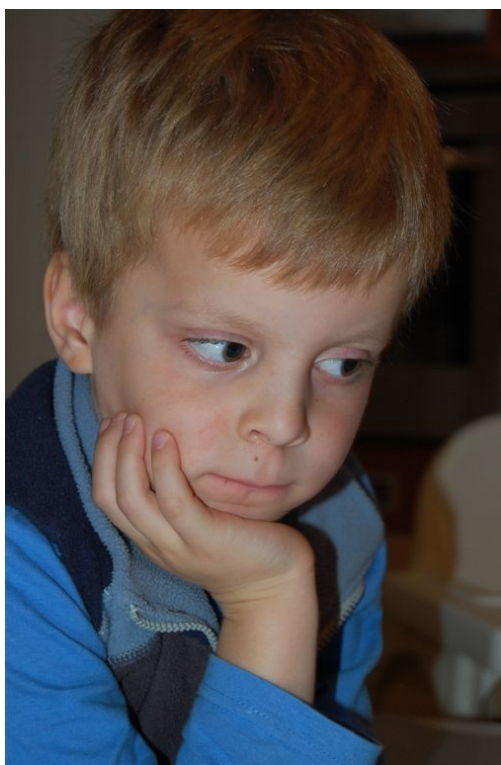

– Te Marci... mondd csak... szoktad máskor is tekergetni a hajadat? – teszem fel a sorsfordító kérdést olyan hangon, mintha éppen csak a rigók kukacszeretetéről csevegnék. Marci hümmög és bólint. – Igen? És mondd... előfordul, hogy kiszakítasz hajszálakat? – Csak nehogy azt higgye, hogy neheztelek, igyekszem megőrizni a könnyed, csevegő hangot, miközben a gyomromban egy meggy mag sem férne el. Újabb bólintás. – Sokat is? Igen? Nem, dehogy vagyok mérges... – mondom, miközben a gyomrom lassan kienged, de ez biztosan összefüggésben van a szememmel is, mert a nedvesség oda áramlik. Biztosan a szemembe ment valami.

Hajtekergetésnek én még így nem örültem.

Ezek szerint Marci kománk módszeresen kopasztja saját magát... Ami persze nem öröm... de mégiscsak jobb, hogy tépi, mintha ismeretlen okból hullatná...

Fellélegzés. Megkönnyebbülés. És mintha Marcit is jobb színben látnám hirtelen...

És persze azonnal eszembe jut, Annamari hogyan hitette el velünk néhány hetesen, hogy vak (ld. Apa-kép-írás 61., *Félelem és reszketés*¹).

És eszembe jut még valami. Ha kérdezik, mindig böszön hangoztatom, hogy egyáltalán nem igaz a tétel, amely szerint két gyerek kétszer annyi energiát vesz igénybe, mint egy. Négy sem négyszer annyit, mint egy. És hogy nem igaz az sem, hogy két gyerek kétszer

---

¹ <http://www.suvegesgergo.hu/apakepiras/061PDF.pdf>

---

annyiba kerülne, mint egy. Négy gyereknél pedig még kisebb a szorzó. Jelentem, a tétel alól találtam egy markáns kivételt. Az aggodalmat. Minimum duplázódik minden gyereknél. Négy gyereknél már fejenként nyolc egységnyi tart. És az életkor előrehaladtával nem csökken, nem javul, nem változik. Annamari és Marci tehát már túl van egy kétségbe ejtésen. Borkára és Andrisra ezek szerint még számíthatunk... Kíváncsian várom, ők vajon mit fognak kitalálni.

Addig is: legalább már a hajam nem tépem. Ha már muszáj, tépje csak Marci a sajátját. Én – bölcs előrelátással – tartogatok későbbre is.

Süveges Gergő
gergo.suveges@mtv.hu
www.suvegesgergo.hu